

Fremgangsmaaden under Forhandlinger mellem Partierne i et Skib. Der bestemmer den danske Lov i Overensstemmelse med den norske, at Flertallet af Partierne i et Skib kan tage Beslutning uden Hensyn til Mindretallet. Altsaa saa snart den korresponderende Neder har sikret sig Tilslutning hos Flertallet af Partierne i et Skib, er det Nederiets Beslutning, uden at han har behøvet at sammenkalde de øvrige Partiere for at faa deres Mening tilkendegivet. I Modsætning hertil bestemmer den svenske Lov, at den korresponderende Neder skal sammenkalde Partierne i Skibet, og at de skulle fatte Beslutning, og i Tilfælde af, at Mødet er rettelig indvarslet, fattes Beslutningen ved almindeligt Flertal. Der forekommer det mig, at den svenske Lov er den mest retfærdige. Der kan siges, at den dansk-norske Bestemmelse er mere praktisk, thi det er lettere for den korresponderende Neder at staffe sig et Flertal ved at henvende sig til dem, som han ved sidde inde med Flertallet af Partierne, men det er utvivlsomt mere hensynsfuldt over for Mindretallet i saadanne Nederier, at deres Mening skal indhentes. Jeg henstiller ligeledes dette Punkt til Overvejelse.

Jeg skal kun kort nævne, at i § 14 har det norske Sølovsforslag en Bestemmelse om, at, naar den korresponderende Neder ved Rettens Dom er bleven fjernet, skal eller kan i alt Fald Retten indsætte en midlertidig Bestyrer. Dette har det danske Forslag ikke ment at kunne optage, og Grunden dertil er navnlig den, at man ikke mener, at Retten skal have en saadan rent praktisk Opgave som den at ansætte en Bestyrer. Det forekommer mig dog ikke, at denne Grund er tilstrækkelig fyldestgørende. Der er ikke Tvivl om, at naar den korresponderende Neder ved Rettens Dom fjernes, er Skibets og Nederiets Interesser i Fare, naar der ikke øjeblikkelig indsættes en anden i hans Sted, og jeg ser ikke, at der ikke kunde være Grund til at følge den norske Lov paa dette Punkt. — I § 20 bestemmes, at mellem Partierne af et Skib indbyrdes gives der ingen Forløbsret. Den ene Partier kan sælge sin Part uden at henvende sig til de øvrige Partier. Jeg skal henstille, om man finder dette rigtigt. Det er ligeledes i Uoverensstemmelse med den nu gældende svenske Lov. Jeg skal foreløbig forbigaa § 26, som jeg senere skal komme tilbage til. Den handler om Spørgsmaalet angaaende usøgtige Skibe, hvad der er Hovedsagen ved det hele.

Jeg vil nu nævne de øvrige enkelte Punkter, hvor der findes Uoverensstemmelser

mellem den skandinaviske Lovgivning. I § 35 handles der om Forpligtelsen for Skibe til at føre Dagbog, eller, som det tidligere kaldtes, Logbog. Man har der i Sverige stillet sig noget friere, idet man har ladet alle Sejlskibe under 50 Tons være fri for Forpligtelse til at føre Logbog; og ligeledes have de ladet hele Østersøarten være fri — det sidste ligger ganske vist naturligere for Sverige; om man her til Lands skulde følge den svenske Lovgivning ved at give Skibe under 50 Tons fri for Tvangen med Hensyn til at føre Logbog, skal jeg henstille; det er altsaa et Punkt, hvor der er Uoverensstemmelse til Stede. Det samme gælder § 38, der indeholder en Bestemmelse, som hverken Sverige eller Norge have villet gaa ind paa, den Bestemmelse nemlig at give de Embedsmænd, som skulle autorisere Dagbogen, den Ret og Pligt at efterse Dagbogen ved visse Lejligheder og undersøge, om den er rigtig ført eller ej; det har man som sagt hverken i Sverige eller i Norge villet gaa ind paa, og jeg kan heller ikke se, at det egentlig er nogen heldig Bestemmelse. Naar det er givet, at Logbogen skal fremvises for Toldvæsenet, hver Gang Skibet udflyres, saa forekommer det mig at være tilstrækkeligt. — Der er naturligvis en Del andre mindre Ting, der kunde være noget at bemærke ved, jeg har her kun nævnt nogle af de Punkter, som forekomme mig at være de vigtigere, og som jeg gerne vilde henstille til Udvalgets nærmere Prøvelse.

Det Afsnit af Loven, som man kan betegne som særlig dansk, og hvor derfor Hensynet til Overensstemmelse med svensk og norsk Lovgivning i væsentlig Grad er tilfidesat, er alt, hvad der handler om Skibsmandskab, nemlig Kapitel 4, hvorom vi jo have hidtil gældende Love her i Landet: Loven af 1866 om Disciplin i danske Handelskibe og Loven af 1871 om Forhyring af Søfolk. Derfor er dette Afsnit af den Bestaffenhed, at det egnede sig til en specielle Behandling, ogsaa her i Tinget, saa meget mere som det omhandler Interesser, der jo have deres naturlige Talsmænd her i Tinget. Jeg skal imidlertid gøre opmærksom paa, at i dette Kapitel indholdes en Del Endringer i den nu bestaaende Lovgivning, men disse Endringer gaar væsentligst i Retning af Begunstigelser for Mandskabet. Man vil i det hele taget faa det Indtryk af Lovforslaget, at det er en Lovgivning i human Retning; der kan imidlertid nok være enkelte Ting at bemærke derom, som dog naturligvis ere saa meget Detailler, at jeg ikke skal opholde Tingets Tid ved at komme nærmere ind derpaa. Der er dog enkelte